

és jókedvű légy, maradj mindig alázatos és engedelmes. (Loyolai Szent Ignác egy jelölthöz)

Melankólia az ördög dajkája, „allegrezza” az Úristen gazdasszonya. A melankolikus emberek ellenére vannak Istennek. A halál sógorai ők, hiszen a melankólia a halál nővére. Vidám emberek tetszenek nekem: biztos jele ez annak, hogy Isten velük és bennük van. Aki jó lelkiismeretnek örvend, az mindenkor vidám lesz, minden eseményben nyugodt marad, minden veszélyben biztonsággal érzi magát, minden viszontagságban vigasz tölti el, mindenre csak nevet, mindenért énekel, és mindig „allegro”. (Abraham a S. Clara)

Légy mindig élénk és vidám, mert Isten a jókedvű adakozót szereti. — A kegyelem mellett életünkben legfontosabb a humor. (Ward Mária)

Lehet-e nagyobb öröm, nagyobb vigasztalás annál a tudatnál, hogy örömet szerzünk neked, ó Istenem! (Liguori Szent Alfonz)

Távol állok attól, hogy a félelem útját járjam, mindig meg tudom találni a módját, hogy boldog legyek, s hogy hasznot húzzak a nyomorúságomból. (Lisieux-i Szent Teréz)

Szenvedve is igyekeztem, hogy ezt ne ingerülten, hanem örömben és békében tegyem, legalábbis a lelkem mélyén. (Lisieux-i Szent Teréz)

A vidámságot, békét, a lélek derűjét és szabadságát mindenben megörzöm. (XXIII. János)

Előttem van az életszentség képe: mosolygva int felém a szenvedések és kereszthordozások között. A belső csend és nyugalom, amely Krisztus szavaira és ígéretére támaszkodik, olyan megzavarhatatlan örömet gyümölcösöz, amely az arcon, a beszédben, magatartásban és a hódító felebaráti szeretetben is megmutatja virágainak vonzó erejét. Ha békében élünk az Úrral bűneink bocsánatának tudatában és a magunk részéről mindenkinek megbocsátunk, akkor megtelik a mi lelkünk is azzal az erővel és örömmel, amelyről a Zsoltáros énekel (62,6), s amely örök Magnificatot fakaszt ajkunkról. (XXIII. János)

Igy várom a halált, ebben a „mosolygós magatartásban”, amely aztán utolsó mosoly lesz lelkemen, amikor eltávozik a földi életből. (XXIII. János)

AZ OSZTRÁK PÜSPÖKI KAR KÖRLEVELE AZ 50. MISSZIÓS VASÁRNAPRA

1926-ban XI. Pius pápa október utolsóelőtti vasárnapját a világmissziók évenként visszatérő vasárnapjává nyilvánította. Ötven esztendő múlt el azóta. Ez alatt az ötven év alatt nem csupán a föld, hanem az Egyház arculata is megváltozott.

XI. Pius pápasága alatt szentelték fel 1926-ban az első hat kínai püspököt. Mintegy 8000 misszionárius vetette meg világszerte a mai több mint 800 missziós egyházmegye alapját, amelyeket most legnagyobbbrészt benn-

szülött püspökök irányítanak. Akkor, ötven éve, az egész inkább „nyugati misszióknak” látszott, — ma világmiszió lett belőle. 700 millió katolikust emlékeztetnek ma arra, hogy a világmisziók vasárnapjának feladata: rámutatni egy mindig időszerű megbízatásra, amelyet minden kereszténynek teljesítenie kell a világban.

Az egész Egyház missziós jellegű, de vannak benne bizonyos missziós területek, amelyek támogatásra szorulnak. Viszont az egyetemes egyház is kap ezektől a fiatal missziós egyházaktól: lelki adományokat. Nem helyénvaló tehát, hogy az egészet valami „egyirányú közlekedés” módjára gondoljuk el. Sokkal inkább kölcsönös adásról és kapásról van szó. A világmisziók vasárnapja minden évben újra meg újra hangsúlyozni kívánja: a missziós munka nemcsak azokra hárul, akik közvetlenül ezzel foglalkoznak, hanem minden hívőnek, az egész világon, valamilyen módon misszionáriusnak kell lennie. Ez persze magától értetődik; az Egyház kezdettől fogva hirdette, és kezdettől fogva ilyen is volt. De magától értetődő dolgok is gyakran feledésbe mennek, elhomályosulnak. Erőteljes hangsúlyozással kell újból tudatosítani őket.

Isten népe mindig több színben pompázik. Ma már nem a „keresztény nyugat” missziójáról van szó többé, hanem Krisztus egyetlen egyházának missziójáról az egységes világban. Minden egyházközségnek, minden helyi egyháznak megvan a része az Egyház missziójában. Az egyházi missziós munka lendülete és színei keresztény élete bensőségének és valódiságának fokmérőjévé lesz. Ahogyan egy mozaik éltető ereje a színek összjátéka, az Egyház az egység sokféleségéből él. Isten egyháza nem lehet többé csupán a fehérék egyháza. Akkor lesz „katolikus”, ha a népek minden színét bele szövöi ruhájába. Minden részegyházhoz szól a felszólítás: fejlessze ki sajátos életét, legyen önmaga, és ugyanakkor éljen közösségben a többi részegyházzal. Az egyes egyházak kölcsönösen támogassák és segítsék egymást. Ezért választották a Pápai Missziós Művek az idej missziós világvasárnap jelszavául: „Sok szín — egy Egyház.”

Az „egyirányú közlekedés” képe látszólag helyes ott, ahol az anyagiakról van szó, a jólétben élő részegyházak anyagi segítségéről a szükségét szenvedő részegyházak számára. De ez csak a látszat. A számtani logika azt mondja: aki ad, az veszít. A hit logikája így szól: Aki ajándékozik, ugyanakkor ajándékot is kap. De itt többről van szó, mint a helyes logika kérdéséről: ítéletről. A részegyházak önmagukat ítélik meg, ha Krisztus szelleméből kiindulva nem teszik meg azt, amit az ősi emberi bölcsesség mond.

Olyan közösséggé kell válnunk, amelyet érdekel a világegyház. Keresztény hivatásunk, hogy közreműködünk az egyetlen nagy embercsalád felépítésében.

Ez az örvendetes kilátás is egyik gyümölcse a missziós vasárnapnak. Kívánjuk ezen az évfordulón, hogy továbbra is hűségesen közreműködjeteik célkitűzéseivel.